

ODKAZ POPELA

MATTHEW
WARD

HOST

ODKAZ
POPELA

MATTHEW
WARD

Přeložila
Daniela Orlando

ODKAZ POPELA

MATTHEW
WARD

Brno 2021

Legacy of Ash

Copyright © Matthew Ward 2019

First published in the United Kingdom in the English language
in 2019 by Orbit, an imprint of Little,

Brown Book Group, London

Cover design by Charlotte Stroomer LBBG

Cover illustration by Larry Rostant

Map © Viv Mullett, The Flying Fish Studios

(based on an original illustration by Matthew Ward)

Translation © Daniela Orlando, 2021

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1004-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1005-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1006-1 (MobiPocket)

Lise, jejíž světlo neslábne

Trezie

Mar Karakeld

Severní Stréz

Torgovald

Novgor

Ardovo

Torianské planiny

Tarvalion

Rakan

Sáha

KLATOBOR

Kinholt

TREZIJSKÁ
REPUBLIKA

Kalaster

Achrad
Eskagard

Tregard

Tregga

Margard

Proklete
mesto Marchajn
(udajne)

Endalie

Zanja

Skalnice

Seren
(rozvaliny)

Eskavord

Kreska

Voldmarrska
Stréz

Sedy Hrbet

Ardva

Valna

Indrig

Elsbarg

Indrig

TRÁKIE

CHADÁRSKÁ ŘÍŠE

Kasdrad Mar

Vnější ostrovy

ZAPADNI OCEÁN

Issamar

PŘED PATNÁCTI LETY LUMENDAS, 1. DEN JASENU

Ze tmy vyšlehne fénix.
Maják porobených,
pohřební hranice jejich věznitelů.
z kázání Konora Belenza

Nad vojenskou silnici kvílel vítr. Za ním se hnal ledový déšť.

Katja se tiskla ke koňské šíji. Od jízdy tryskem byla celá rozlámaná a už zase ji pálilo v boku. Promočené otěže ji řezaly do dlaní. Vytěsnila bolest. Neposlouchala pronikavé krákání krkavců ani zlověstné hromobití. Vnímala jen silnici, temný obrys eskavordských hradeb a zlost. Zlost na státní radu, protože ji přinutila jednat ukvapeně. Na sebe samu, protože si myslela, že má vůbec nějakou šanci.

Šedivé nebe rozčísł blesk. Katja se ohlédla za sebe. Ta tmavá postava byl Džosiri a jeho kůň se usilovně snažil držet krok s jejím. Břímě bylo díky tomu lehčí. Po pádu korouhve s fénixem toho tolik ztratila. Ale syna neztratí.

Ani dceru.

Strážní u eskavordské brány se bez varování rozprchli. Poznali ji, nebo prostě utíkali před obnaženou ocelí v Katjině ruce? To nebylo důležité. Cesta byla volná.

Promoklí muži a ženy ve stínu domů s přečnívajícími patry nakládali skrovný majetek na vůz a dvoukolák. Děti nechápavě plakaly. Ve strouze se psi tahali o zbytky. Samozřejmě že do

Eskavordu už se to doneslo. Zlé zprávy se vždycky šíří rychleji než dobré.

Tos zavinila ty.

Katja umlčela svědomí a vrátila se do spleti uliček Příhradbí.

Kůň sirazil cestu davem. Hrozba meče udržovala zoufalce v patřičných mezích. Včera by se Katja cítila za eskavordskými hradbami bezpečně. Dnes byla zbožím směnitelným za přežití, kdyby někomu bystřejšímu došlo, jakou trofej má na dosah ruky.

Takového důvtipu se však v Eskavordu naštěstí nedostávalo. Buď, nebo v ní nikdo nepoznal Trelanovnu, vévodkyni vdovu. Předpovězenou Fénixku.

Ne, to ne. Z tohoto sebeklamu už se Katja vyléčila. Stálo to příliš mnoho životů, ale vyléčila se z něj. Nebyla fénixem, jehož oheň očistí Jižsko. Věřila tomu – Lumestro, jak ta tomu věřila –, ale víra sama o sobě nezmění svět. To dokážou jen činy a její činy na to nestačily.

To už byla vidět chalupa. Domovní štít osvětlovaly lucerny z křemenného skla. Elda dodržela slovo. Přátelé si zachovávají věrnost i na konci světa.

Katja sklouzla ze sedla a ztěžka přistála na dlažebních kostkách. Zpřetrhané články kroužkové zbroje se jí zarývaly do zakráceného masa.

„Máti?“

Džosiri zastavil koně ve spršce vody. Kápi měl shrnutou a světlé vlasy přilepené k hlavě.

Zavrtěla hlavou, posunkem odrazila další otázku. „To nic není. Zůstaň tady. Hned jsem zpátky.“

Přikývl. Obavy přetrvávaly, ale věděl, že nemá smysl protestovat. Vyrostl z něj spolehlivý mladík. Poslušný. Věrný. Katju mrzelo, že ho takhle nevidí otec. Byli si v leccěms podobní. Z Džosiriho bude dobrý vévoda, pokud se dožije sedmnácti let.

Zasunula meč do pochvy a nakráčela k domovním dveřím. Krov se zachvěl pod úderem pěsti ve válečnické rukavici. „Eldo? Eldo! To jsem já.“

Klíč se otočil. Dveře se otevřely. Na prahu stála Elda Savka s tváří protaženou úlevou. „Má paní. Když přijel jezdec ze Zanjí, bála jsem se nejhoršího.“

„Vojsko je rozprášené.“

Elda zbledla. „Lumestra nás chraň.“

„Rada proti nám nasadila všechny kapituly.“

„Myslela jsem, že velmistři řádů se zavázali nikomu nestrá-
nit.“

„Rytířská přísaha už není, co bývala, a státní rada umí být
velmi přesvědčivá.“ Katja zavřela oči, pohroužená do čerstvých
vzpomínek na chvění země a halas trubek. A ze všeho nejvíc
křik. „Jeden útok a byli jsme ztraceni.“

„Co Džosiri? Tajmor?“

„Džosiri přijel se mnou. Mého bratra zajali. Možná už je mrtvý.“
Tak či onak mu nebylo pomoci. „Je tu Kalenna?“

„Ano, a připravená na cestu. Věděla jsem, že přijedeš.“

„Neměla jsem na vybranou. Rada..“

Katja umlkla, protože nahoře na schodišti se objevila dívka
s podezřívavě blýskajícíma safírovýma očima. Sotva šestiletá,
a už uměla poznat, že něco není v pořádku. „Co se děje, Eldo?“

„Je tady tvoje matka, Kalenno. Musíš jet s ní.“

„Pojedeš taky?“

Eldino čelo zbrázdil první smutek. „Ne.“

Kalenna sešla po schodech, stále s nedůvěřivě zakaboněným
výrazem. Katja se sklonila k dceři a objala ji. Doufala, že Kalenni-
no hubené tělíčko ztuhlo zimou a vlhkem, a ne odporem k ženě,
kterou stěží znala. Už na samém začátku považovala za nutné
poslat Kalennu pryč, odklidit ji z dohledu státní rady. Tolik ztra-
cených let. Vše nadarmo.

Propustila Kalennu ze svého objetí a unaveně se otočila
k Eldě. „Děkuji. Za všechno.“

Druhá žena se přinutila k mrazivému úsměvu. „Opatruj ji.“

Katja spatřila za jejím úsměvem záblesk čehosi temnějšího,
doznívajícího v Eldiných očích. Jakousi tvrdost. Další přátelství
zkažené bláhou? Možná. Na tom už nezáleželo. „Do poslední-
ho dechu. Kalenno?“

Dívka se vrhla Eldě kolem krku. Nic neřekla, ale slzy na tvá-
řích mluvily samy za sebe.

Elda ji něžně odstrčila. „Už musíš jít, děvenko.“

Ozvalo se zatroubení. Ryk bouře prořízly pronikavé tóny polnice. Katjino srdce sevřela ledová ruka. Došel jí čas.

Elda se s ní střetla pohledem. Smutek vystřídala naléhavost. „Jeď! Dokud ještě můžeš!“

Katja se sklonila a vzala Kalennu do náruče. Dívka tiše vzlykala, až se jí hrud' otřásala, ale neodporovala. Katja se naposledy ohlédla po Eldě a vykročila zpátky do deště. K Džosirimu došla s dalším zatroubením polnice. Tvářil se ještě ostražitěji než jindy a v rukou měl přichystaný meč.

„Jsou tu,“ pronesl.

Katja posadila Kalennu před bratra. Vypadala vedle něj jako panenka a desetiletý věkový rozdíl mezi nimi byl patrný v celé své šíři.

„Dohlédni na sestru. Kdybychom se rozdělili, uháněj k hranici.“

Svraštil čelo. „K Chadáranům? Máti...“

„Chadárané s tebou naloží lépe než rada.“ Pořád se měl co učit a ona už neměla čas na výuku. „Když máš na výběr jen mezi nepřáteli, zvol toho, kdo tím získá ze všech nejméně. Slib mi to.“

V odpověď obdržela zdráhavé přikývnutí.

Spokojeně se vyhoupla do sedla a rozjela se po širokých dlažebních kostkách Příhradbí na západ. Budou čekat, že se uchýlí na zámek Brang nebo z něj přinejmenším odveze veškeré ceny před nevyhnutelným drancováním. Ale západní brána by ještě mohla být volná.

Jakmile vyjeli do ulice, ozval se první výkřik. „Tady je!“

Davem cválal jezdec v modrém úboru a na kožených náramenících se mu rozstříkoval déšť. Další za ním zvedal ke rtům polnici. Deštěm se rozlehly tři ostré tóny a našly odpověď v okolních ulicích. Do Eskavordu dorazil předvoj pronásledovatelů. Lehce ozbrojení jezdci, sužující a zdržující protivníka, než přijede těžká jízda. Katja vytasila meč a otočila koně. „Jeďte k západní bráně!“

Džosiri zaváhal, pak ale pobídl koně. „Hyjé!“

Katja zahlédla poslední záblesk Kalenniny bledé, odměřené tváře. Pak už byli ti tam a jezdec se řítit k ní.

Byl o polovinu mladší než ona, stěží víc než chlapec, a prahl po slávě, jíž by si mohl vydobýt rytířský erb. Obyvatelé města se

před ním rozutekli. Pobídl koně do trysku, meč zdvižený v očekávání brzkého smrtícího úderu. Ještě se nenaučil, že na první ráně málokdy záleží tolik co na poslední.

Katja vykryla úder a v paži jí zabrnělo. Jezdcova čepel se za skřípěním odskočila, ale to už ho setrvačnost útoku odnášela pryč. Vzápětí byl za ní a přitahoval otěže. Meč se snesl ve smrtícím úderu namířeném na Katjin krk.

Svým výpadem zasáhla mladíka do hrudi. Zoufalou silou mu zarazila čepel mezi žebra. Jezdcův vlněný varkoč potřísnila první krev a jestřáb trezijské státní rady ztmavl. Voják sklouzl ze sedla a meč zařinčel na dlažbě. Katja s posledním vzdorným pohledem na trubače otočila koně a rozjela se úzkými uličkami za dětmi.

Dohonila je u mostu, kde se tok Grelytu řítí do zpeněného mlýnského náhonu. Nebyly samy.

Jeden jezdec bránil úzký most a stál Džosirimu v cestě. Za ním přijížděl druhý s vytaseným mečem. Třetí ležel mrtvý na dlažbě a jeho kůň už zmizel v dešti.

Džosiri nutil koně ustupovat v kruhu. Jednou rukou pevně svíral sestru. Ve druhé držel krvavý meč. Hrot meče rozechvěle těkal mezi nepřáteli a vybízel je k útoku.

Katja zaryla paty koni do slabin. Zvíře se vymrštilo vpřed.

Její meč se zakousl nejbližšímu jezdcí do páteře. Ten vykopl patami a spadl z koně. Jeho oř se rozběhl ulicí a za sebou vlekl mrtvolu, zaklesnutou ve třmenu za nohu v jezdecké botě.

Katja projela kolem Džosiriho. Ocel zařinčela jednou, dvakrát, a pak už byl i třetí jezdec ten tam. Tělo přepadlo přes nízkou kamennou zídku do rychle tekoucí vody pod ní.

Džosiri přiklusal ke Katje. Snažil se tvářit nevzrušeně, ale Katju neošálil. Dnes poprvé připravil někoho o život.

„Jste zraněná.“

Katjinu zamítavou odpověď přehlušila bolest. Letmý pohled odhalil do ruda zbarvenou dešťovou vodu stékající po levičce. Kromě ní cítila i ránu nahoře na rameni. Dárek na rozloučenou od posledního jezdce, přehlédnutý v zoufalství okamžiku.

Už zase troubila polnice. Ulicí se hnal tucet jezdců. V čele jel rytíř v kyrysu na válečném koni s černou čabrou ztropenou

stříbrem. Nebyly to barvy rytířské kapituly, ale vysoce postaveného rodu. Zbraň – těžký příjezderský obouruční meč – měl zasunutou v pochvě. Na zádech měl pověšený okrouhlý štít.

Šedi deštěm smáčeného města ustoupily do pozadí. Katja pevněji sevřela otěže. Protáhla si prsty levičky. Skoro je necítila, jako by patřily někomu jinému. Bolelo ji rameno, ideální společnost pro tupý hukot v boku – památka na bodnutí mečem, utrpěné na hřebenu u Zanjí. Dotírala na ni únava s tvářemi mrtvých v těsném závěsu.

Svět se zakymácel. Katja hmátla zdravou rukou po uzdě. Zastříla, ale upustila meč, ten dopadl na dlažbu úzké uličky.

Tak se tedy věci mají?

Budiž.

„Jeď,“ vydechla. „Odvez sestru do bezpečí. Zdržím je.“

Džosiri popojel blíž. Hraný klid vystřídalo zděšení. „To ne, máti!“

Kalenna netečně přihlížela.

„Nemůžu jet.“ Katja nemotorně slezla z koně a shýbla se pro meč. Jakmile ucítila v prstech rukojeť, probudilo se v ní nové odhodlání. „Jeďte beze mě.“

„Ne. Dostaneme se odsud. Všichni.“ Natáhl se k ní. „Můžete jet se mnou.“

Skrývaný třas v jeho hlase prozrazoval pravdu. Kůň už byl vyčerpaný. Se zbytkem sil nedonese daleko ani dva jezdce, natož tři.

Katja se zadívala do ulice. Brzy nebude o čem diskutovat. Chápala Džosiriho neochotu, jelikož zrcadlila její pocity. Čelit rozloučení teď, kdy tolik zůstane nevyřčeno...? Ani celý život by však nestačil k vyjádření její hrdosti nebo varování před opakovaním jejích chyb. Teď už si bude muset poradit sám.

„Máš mě tak málo rád, že bys mě nutil prosit?“ Přiměla se pohlédnout mu do očí. „Přijmi tento poslední dar a vzpomínej na mě v dobrém. Jeď.“

Džosiri rázně přikývl. Rty měl stažené do bledé čárky. Ohryzek mu poskočil. Pak otočil koně.

Katja se neodvážila ohlédnout za tryskem odjíždějícími dětmi, aby si to Džosiri nevyložil jako změnu názoru.

„Ať tě provází Lumestřino světlo, synáčku,“ zašeptala.

Plácla koně po zadku a zvíře se zaržáním vběhlo mezi přijíždějící jezdce. Ti se rozprchli a pokoušeli se zklidnit polekané oře.

Katja zaujala pozici na úzkém mostním hřebenu s mečem vyzývavě opřeným hrotem o zem. Nedělala si iluze, že se jí podaří zdržet jezdce. Mohli by se bez větších obtíží přehnat přímo přes ni, kdyby na to měli žaludek. Těsný průjezd jí však skýtal nepatrnou šanci.

Rytíř zvedl obrněnou pěst. Pronásledovatelé zastavili pultučet sáhů od ústí mostu. Z okolních uliček vyšli další dva. Nejezdci, ale símarkové vyslaní státní radou – bronzové výtvoři, vzhledem připomínající lvy a oživené magickým výbojem. Dravé sochy lovcí nepřátele rady. Katja polohlasně zaklela. Meč byl proti takovým tvorům k ničemu. Lepší službu by jí prokázalo kovářské kladivo. Jejich spáry už ji připravily o tolik přátel, že neměla důvod věřit opaku.

„Paní Trelan.“ Rytířův pozdrav zaburácel jako hrom. „Rada žádá vaši kapitulaci.“

„Viktore Akadro.“ Katja se nesnažila skrývat zatrpkllost. „Copak vám to otec nerekl? Neuznávám pravomoc rady.“

Rytíř sesedl. Lem uhlově černého kabátce měl zplihlý deštěm. Sejmul přilbici. Zpod černé kštic vyhlížely snědé, ostře rezané rysy. Mladá tvář, ale mnohem sebevědomější, než by odpovídalo jejímu věku.

Měl k tomu všechny důvody. I bez brnění, bez družiny unavených jezdců – a bez jejích zranění – by jí byl víc než důstojným soupeřem. Byl o celou hlavu vyšší než ona – o půl hlavy vyšší než všichni muži, které kdy znala.

„Dnes už bylo dost utrpení.“ Tón hlasu dokonale ladil s výrazem. Klidný. Sebevědomý. Neústupný. Akadra udělal posunek a símarkové se posadili, každý na jednu stranu. Nehybní. Bdělí. „Nepřidávejme k němu další.“

„Tak udělejte čelem vzad, pane Akadro. Nechte mě být.“

Rty se roztáhly v čemsi, co nebylo tak docela úsměvem. „Stanete před radou a podrobíte se rozsudku.“

Katja věděla, co to znamená. Potupu zinscenovaného procesu, určeného jako výstraha všem, kdo by chtěli jít v jejích stopách

a odvážili se usilovat o svobodu pro Jižsko. Pak by ji vedli ulicemi, oloupenou o poslední zbytky důstojnosti dávno předtím, než by ji šibenice zbavila dechu. Tento druh spravedlnosti ji už stál manžela. Nehodlala ho strpět sama.

„To dřív zemřu.“

„Omyl.“

Zase ta zatracená sebejistota. Ale její úkol byl jasný.

Katja dala průchod hněvu stejně jako předtím na silnici. Jeho žár zaplašil únavu, bolest i strach o děti. Tyto potíže se týkaly budoucnosti, ne nynějšího okamžiku. Je dcerou Jižska, Trelanovou, vévodkyní vdovou. Nevzdá se. Když přecházela do útoku, rána v boku ji pálila. Alchymie vzteku přetvořila muka v sílu a dodala úderu obouruč vražednou váhu.

Akadřův meč se zařinčením vyjel z pochvy. Čepele třesky o sebe, jako když zavřeští smrtka. Muž couvl v šumění deště se rty rozevřenými v udivené grimase.

Katja nepolevovala. Pravičkou svírala ochabující levičku, usměrňovala ji a dodávala jí na ráznosti. Bušila do Akadrovny obrany a vypomáhala si v ponuré přítomnosti lekcemi z dětství. Šermířskými figurami, které do ní otec vtlučoval, dokud neplynuly s půvabem drozdího zpěvu a silou horské bystřiny. Ty lekce ji udržely při životě na hřebenu u Zanji. Nezklamou ji ani teď.

Jezdci se nijak nesnažili zasáhnout do boje.

Jenže Akadra už přestal ustupovat.

Boty měl vrostlé do dlažebních kostek jako kořeny starobylého, větrem ošlehaného dubu a vykrýval každý úder s ladností vypovídající o stejně tvrdém výcviku, jako byl Katjin. Obouruční čepel se rozostřeně míhala na pozadí šedivé oblohy a odrážela Katjin dlouhý meč.

Žár kolující Katjinými žilami zvláčněl. Promrzlé selhávající tělo oslabovalo její cílevědomost. Prohlédla Akadrovu hru, ale pozdě. Vysílila se na jeho obraně a tělo ji celou dobu zrazovalo.

Sebrala zbytky sil a vrhla se vpřed. Ze rtů jí unikl výkřik bolesti a beznaděje.

Šmouha obouruční zbraně opět kontrovala. Hrot dlouhého meče se prodral kolem větší čepele a zaryl se Akadrovi do tváře. Muž odskočil s bolestným zařváním.

Na dlažbě zaduněla kopyta. Jezdci v čele pobídlí koně a s vytasenými meči jeli pomstít pánovu ponížení. Símarkové nedostali rozkaz k útoku, a tak jen s kočičí zvědavostí sledovali vývoj událostí.

Katja pevněji sevřela meč oběma rukama. Vydržela déle, než by považovala za možné. Doufala, že Džosiri ten čas dobře využil. „Nechte ji!“

Akadra zastavil útok jezdců jediným výkřikem. Když se otáčel zpátky ke Katje, měl místo levé puky tváře krvavou masku. Přitiskl si k hrudi zařatou pěst. Kolem prstů se mu semkla tma jako oživlý stín.

Katjin svět se rozostřil a barvy odtekly do neviditelné prázdnoty.

Narazila kolenem do dlažby. Ruka jí sklouzla z meče a prsty se roztáhly, aby zbrzdily pád. Loužemi dešťové vody zavířily pramínky krve. Katja klečela, lapala po dechu a její pozornosti se naléhavě dožadovala jedna neodvratná pravda.

Zvěsti o Akadrovi byly pravdivé.

Akadra přistoupil blíž a stín se rozptýlil. Katja pochopila, že jezdcí ho nezpozorovali – nebo jim přinejmenším unikl jeho význam. Jinak by Akadra byl stejně ztracený jako ona. Státní rada strpí u svých věrných synů ledacos, ale ne čarodějnictví.

Barvy se vlily zpět. Hrot Akadrova meče klesl k dlažbě. V zakrvácené tváři nebylo ani stopy po vítězoslavnosti. To bylo kdovíproč horší.

„Je po všem.“ Jeho výraz konečně zvládněl. „Takhle to přece nejde, Katjo. Nikdy by to tak nešlo. Vzdejte se. Ošetří vám rány. Bude vám prokázána veškerá čest.“

„Čest?“ To slovo mělo na Katjině jazyku chuť popela. „Váš otec neví nic o cti.“

„Nenabízí jí můj otec.“ Poklekl a napřáhl ruku v rytířské rukavici. „Prosím. Dejte mi svůj meč.“

Katja sklopila zrak k dlažbě, ke krvi odtékající do strouhy. Může mu důvěřovat? Vyslanci a nóty ze severu od malička vysávali její

lid kvůli zbytečné válce. Viktorova rodina k tomu patřila, a tudíž k tomu patřil i on. I kdyby svůj slib myslel upřímně, nebude ho moci splnit. Rada by to nedopustila. Před Katjou se začala rýsovat potupná cesta na šibenici.

„Chcete můj meč?“ procedila mezi zuby.

Zvedla se a vložila veškeré zbytky sil do posledního úderu.

Akadrova ruka, ještě před okamžikem smířlivě natažená, jí vytrhla zpomalenou čepel. Svou zbraň upustil vedle ní. Katja ztratila rovnováhu a klesla na všechny čtyři. Bezbranná. Bezmocná.

Ne. Bezmocná ne. To nikdy.

Přiměla se zvednout. Necítila bolest. Ani únavu. Jen klid. Cítil se tak na konci i Kevor, její manžel? Před zaskřípěním padacích dveří a následným zhrounutím v oprátce? Rozechvělé prsty se sevřely na jílci dýky.

„Můj syn dokončí, co jsem začala.“

Dýka se zašelestěním vyjela z pouzdra a Katjina pravička se opět sevřela na levičce.

„Ne!“ Akadra po ní skočil a pokusil se jí sevřít ruku. Náhlé znepokojení dodalo váhu jeho slibům.

Katjina dýka zasáhla cíl. Články kroužkové zbroje se roze-stoupily. Když jí čepel vnikala mezi žebra, necítila bolest. Jen náhlou závrať, jakmile poslední z jejích břemen zmizelo v mlze.

Džosiri k sobě tiskl Kalennu a kolem zuřil hluk. Křik. Troubení polnic. Cválající kopyta. Vyštěkávané povely. Prál si, aby se vrátila bouřka. Hrdinství je snazší ve chvílích, kdy zamračená obloha přehluší vše ostatní.

Nalevo od něj se mihla kostelní věž. Zoufalí obyvatelé městečka se tísnili na pěšině u hřbitova a hledali útočiště za kamenou zdí. V okolních ulicích byla tlačeni. Někteří přítomní byli oblečení v modři státní rady, většina v mořské šedi městské stráže a uvízlo mezi nimi až příliš mnoho osob v šatech prostých lidí.

Před pádícím koněm se rozlétávali krkavci. Džosiri sklopil oči k dívce svěřené do jeho ochrany. Kalenna byla sice jeho sestra, ale byla mu cizí. Seděla mlčky, na tváři ani slzu. Netušil, jak to může takhle vydržet. Sám měl co dělat, aby se nezhroutil.

Z průchodu mezi domy se vynořila dvojice jezdců, jejichž příjezd zamaskovalo hřmění. Džosiri vložil do svého zavytí odvahu, kterou nepocítoval, a ohnal se po bližším z nich. Jezdkyně se zhroutil na koňskou šíji. Džosiri nasadil klisně ostruhy a nechal přeživšího jezdce za sebou, ať si prská do deště.

Na další křižovatce už čekali další jezdci s koňmi seřazenými do neuspořádaného zástupu pod převisem střechy. V dešti se vynořily městské hradby. Západní brána byla tak blízko. Dvě ulice, ne víc.

Letmé ohlédnutí odhalilo pronásledovatele na uhánějícím koni. Vedle něj běžel pár símarků. Spáry pokryté měděnkou vykřesávaly z dlažebních kostek jiskry.

Obrátit se znamenalo nechat se zajmout, skončit jako krysa v pasti. Ta jistota neponechávala Džosirimu prostor k pochybnostem. Jediná cesta vedla vpřed.

„Dobře se mě drž,“ nařídil Kalenně, „a nepouštěj se.“

Sevření hubených ruček zesílilo. Džosiri zaryl klisně paty do slabin.

Čas, odměřovaný duněním kopyt a tlukotem vystrašeného srdce, se zpomalil. Zaleskla se ocel. Jezdci přitáhli otěže a koně zaržáli.

„Za Jižsko!“

Bojový pokřik upevnil Džosiriho odhodlání. Vytřeštěné oči nejbližšího jezdce také. Báli se ho stejně jako on jich. Možná i víc, protože nebyla snad jeho matka předpovězenou Fénixkou?

Čas se zrychlil. Z Džosiriho meče se stala šmouha. První jezdec odtančil v krvavé spršce. A pak Džosiri prorazil šik a klisna lačnými skoky hltala zbytek vzdálenosti od západní brány. Na dalším nároží skoro ani nezpomalila. Kopyta se smýkla po dlažbě kluzké deštěm.

Kalenna vykřikla – ne hrůzou, ale nespoutanou radostí – a to už byli mimo nebezpečí a západní brána byla na dohled.

Padací mříž byla spuštěná, železné zuby hluboko zakousnuté. Průjezd i boční uličky po obou stranách byly zatarasené řadou vojáků ve varkočích. Halapartny měli sklopené a štíty sražené k sobě, hejno bílých heraldických jestřábů na hradbě syté kobaltové modři. Do přilehlé ulice se nahrnuli jezdci.

Zaburácel hrom. Jeho běsnění se rozlehlo dírou, v níž mělo být Džosiriho srdce. Selhal. Možná ani nikdy neměl šanci.

„Všechno bude dobré.“ Doufal, že Kalenně to zní přesvědčivěji než jemu. „Matka přijede.“

Kalenna k němu zvedla pohled plný dětské upřímnosti. „Matka už je mrtvá.“

Kolem nich se semkla kopí. Hlas jakéhosi důstojníka vyřvával do deště rozkazy. Džosiri se zadíval do sestřiných chladných, upřených očí a připadal si osamělejší než kdy předtím.

ENDAS, 25. DEN VZKVĚTĚNÍ

Naše duše jsou jen částičky světla uloupeného Tmě.
Lumestřina láska nás probouzí k životu a kladivo povinnosti
nás zakaluje ve výhni probdělých dní.
z kázání Konora Belenza

1

Přípravy zabraly celé týdny. Sochy se nanovo pozlacovaly. Rodinné portréty se vybalovaly ze zaprášené plachtoviny a umísťovaly na čestná místa. Vitráže západního okna se třpytily v odpoledním slunci. O svátku Nanebevstoupení zaplane jako oheň a vrhne do sálu obraz božské Lumestry, aby mezi hosty stanula i sluneční bohyně.

Jinde tomu tak nebude. V domech pod zámeckými hradbami sehraje roli Lumestry loutka s končetinami vyřezanými z palivového dříví a zlatými vlasy utkanými z loňské slámy. Její krátká vláda tam neskončí se západem slunce. Místo toho ji vyprovodí domů plamenné jazyky ohně v krbu.

Propast mezi bohatými a chudými, vládnoucími a ovládanými, nevyvstávala nikdy tak zřetelně jako při Nanebevstoupení. Džosiri se to snažil mít na paměti. Navzdory všemu, co postihlo jeho rodinu, si uchoval přepych i výsady leckomu odepřené.

Vězení však zůstávalo vězením, i když mříže byly pozlacené a dozorcí zdvořilí.

Nebo aspoň většina dozorců.

„Tohle bude muset dolů.“ Arzro Makrov ukázal prstem na portrét nad stolem pro čestné hosty. „Ta nemá co dělat tady ani nikde jinde v Trezijské republice.“

Džosiri si vyměnil pohled s Anastázií. K varovnému záblesku v hofmistryniných černých očích se přidalo nepatrné zavrtění hlavou. Džosiri ignoroval obojí a přistoupil blíž. Kroky tlumeně zazněly na kamenných dlaždicích v síni. „Že ne?“

Makrov sebou trhl, ale necouvl. „Katja Trelan byla vlastizrád-kyně.“

Vzplanutí bezmocného vzteku. Rána byla stále stejně živá i po patnácti letech.

„Tohle byl matčin domov,“ pronesl Džosiri rozvázně. „O letošním Nanebevstoupení by oslavila pětapadesát let. Z jejího těla je popel, ale bude přítomna duchem.“

„Ne.“

Tělnatý kněz se napřímil do své plné, pramálo působivé výšky. Zapadající slunce propůjčilo jeho rouchu sytou hřejivost čerstvé krve. U někoho takbledého to působilo ironicky. Zdobná stříbrná brož ochranného amuletu moc neladila s ledabylým úbořem. Bez ní by se však nedostal za kouzlem chráněnou zámeckou zeď.

Džosirimu se sevřelo hrdlo. Chvilí se s Makrovem měřil pohledem a pak se rozhlédl po zbylých „hostech“. Podpoří ho někdo?

Šajsan Janda před ním uhýbala očima, ale to se dalo čekat. Jako jižská místodržící byla přítomná jen proto, aby Džosiri neudělal něco zbrklého. Mírně ohrnutý ret však nasvědčoval tomu, že se jí Makrovovo chování protiví. Bojovala za státní radu u Zanji i na jiných bojištích, z nichž si odnesla jizvy i nadváhu spojenou s pokročilým věkem.

Valmir Sark byl duchem jinde. Měl spadeno spíš na rodinné šperky... a zřejmě také na zámecký vinný sklípek během oslavy Nanebevstoupení. Podle toho, co o něm Džosiri věděl, tady byl jen proto, aby ušetřil svou rodinu dalšího skandálu. Uniformu s vysokým límečkem mohl docela dobře mít jen pro ozdobu. Při svém mládí ani nemohl bojovat proti Katjině povstání. A pokud jde o strážní službu na chadárské hranici? Ta představa byla k smíchu.

Zbývala už jen Anastázie a její názor neměl žádnou váhu.

Kéž by tu byla Kalenna. Vždycky byla úspěšnější při jednání s vyslanci státní rady a měla větší trpělivost. Kde jen při Lumesťině jménu je? Slíbila to.

Džosiri potlačil rozhořčení. Měl už tolik nepřátel, že nemusel přidávat na seznam ještě svou sestru.

„Portrét zůstane,“ odpověděl. „Je to můj dům. Mějte to prosím na paměti.“

Makrov sraštil řídké šedivé obočí. „Kdyby to bylo na mně, dovolil bych to. Opravdu. Ale rada na tom trvá. Katja Trelan působila jen rozkoly a sváry. Její stín nesmí hyzdit Nanebevstoupení.“

Výzva byla patrná jen z kratičké pomlky mezi slovy. V Džosiriho sebeovládání, před setkáním tak důkladně utuženém, se objevila trhlinka. Setřásl Anastáziinu umravňující ruku a udělal další krok.

Janda sevřela rty do tenké bezkrvé linky. Významně stiskla rukou hrušku meče. Sark přihlížel s pootevřenými ústy a první známkou nefalšovaného zájmu.

„Chovám naději, že matčina přítomnost poslouží jako poselství jednoty,“ prohlásil Džosiri.

Makrov vzhlédl k portrétu. „Tleskám vašemu úmyslu. Vzbouřence však nepřemohou gesta, ale rázná slova, a ještě ráznější činy.“

„Vynakládám veškeré své vůdčí schopnosti.“

„Já vím. Četl jsem hlášení o vašich proslovech. Rád bych si jeden poslechl osobně. Zítřka v poledne?“

Byla to šikovně vetřená sůl do rány. „Pokud chcete.“

„Výborně.“ Makrov zvýšil hlas. „Místodržící Jando, dohlédnete na to, ať jeho milost nehovoří k prázdnému náměstí? Kapitán Sark vám jistě rád pomůže.“

„Samozřejmě, můj pane,“ opáčila Janda. „A ten portrét?“

Makrov se střetl pohledem s mrtvými očima Katji Trelan. „Trvám na jeho odstranění a spálení. Z jejího těla je popel. Ať se k němu přidá i duch. Nenapadá mě působivější poselství jednoty.“

„Neudělám to,“ procedil Džosiri zaťatými zuby.

„Ale ano, uděláte.“ Makrov vzdychl. „Vaše milosti. Džosiri. Upí-
nal jsem se k naději, že vyvedete svůj lid z minulosti. Trpělivost
státní rady však není bezmezná. Nebude-li spolupráce naprostá,
může přikročit k dalšímu odsunu.“

Odsun. Znělo to jako neškodné slovo. Ve skutečnosti to byl
trest vyměřený za povstání před patnácti lety – rozdělené rodiny,
uloupené děti odvážené na sever, kde dřou v podstatě jako otro-
ci. Makrov se snažil uhasit oheň troudem.

„Matčina památka vás ničí. Stejně jako ničí váš lid.“ Makrov
položil Džosirimu ruce na ramena. „Hodte ji za hlavu. Já jsem to
udělal.“

Ale neudělal. Proto také navzdory pokročilému věku a kynou-
címu pasu zůstal vrchním vyslancem rady v Jižsku. Zlomené srd-
ce se mu nezahojilo, ale Katja Trelan byla už patnáct let mimo
dosah jeho pomsty. A tak si vybíjel zahořklost na jejím lidu a sy-
novi, který podle něj měl být jeho.

Vlídne se usmál. „Jednou mi poděkujete.“

Džosiri mlčel, jelikož si nebyl jistý, co by mu odpověděl. Mak-
rov odkráčel a Sark se zařadil za něj. Janda zaváhala, ale pak se
k nim přidala.

„Zítřka v poledne, vaše milosti. Budu se těšit.“ Makrov se ani
neotočil, když to říkal, a jeho slova se rozlehla pod krovem. Pak
už byl ten tam.

Džosiri vzhlédl k matčině portrétu. Byl dokončený rok před
její smrtí a dokonale zachycoval lesk v jejích očích i tajemný
úsměv, snad výsměšný, možná soucitný. Aspoň Džosirimu to tak
připadalo. Patnáct let je dlouhá doba. Na matčině vyobrazení se
příliš nepoznával, ale také v sobě měl odjakživa víc z otce. Tytéž
nepoddajné plavé vlasy a vystouplá čelist. Tatáž přetrvávající
zášť vůči okolnostem, které nemůže ovlivnit.

Uvelebil se na kraji čestného stolu a přemohl podrážděnost.
Nemohl si dovolit vztek. Důstojnost je základním kamenem vůd-
covství, tak to aspoň hlásala jeho matka.

„Když jsem byl malý kluk,“ pronesl, „otec mi sdělil, že lidé
nejdou ani tak krutí jako hloupí a vystrašení. Myslel jsem si, že
mi předal klíč k nějakému velkému mystériu. Teď? Čím víc času

trávím v Makrovově společnosti, tím silnější mám podezření, že mi otec řekl jen to, čemu chtěl věřit.“

Anastázie přistoupila blíž. Obrysy měla rozostřené jako mlha, to se jí stávalo vždycky, když se zrovna nesoustředila. Roucho trelanské hofmistryně bylo přetvářkou stejně jako volně splývající změť sněhobílých loken a šibalské rysy. Ústupkem. Džosiri si nebyl jistý, jaká je vlastně Anastáziina pravá podoba. Jediným vodítkem byly lesklé černé oči bez duhovky a bělma, odedávna považované za oči čarodějnic nebo zlých duchů.

Proktoři státní rady ji dopadli zhruba rok po bitvě u Zanji. Brang, tou dobou už v podstatě žalář, se stal jejím domovem krátce nato. Anastázie často mluvívala o tom, čím si vysloužila hněv Trezijců. Háček byl v tom, že ani jednou nevyprávěla tentýž příběh dvakrát.

V jednom z nich svedla a zavraždila manžela význačné konšelky. V jiném místo toho svedla a zavraždila samotnou konšelku. Třetí historika zahrnovala vydrancování kostela. A pak tu bylo vyprávění o sboru usebranek a nemravnostech, po nichž ze slibů cudnosti složených světicemi zůstaly jen trosky. Po tuctu podobných příběhů, sahajících od lechtivých po hrůzostrašné, se Džosiri přestal vyptávat.

Postupem času se z nich však stali přátelé. Víc než jen to. Kdyby se Makrov někdy dozvěděl, jak moc se sblížili, čekala by Džosiriho ne oprátka, ale hranice.

Z Anastáziina povytaženého obočí stoupaly bezbarvé pramínky světla. „Archimandrita je hloupý, jak bývají jen ti nejbystřejší. A pokud jde o strach? Kdyby se nebál, nebyl bys jeho vězňem.“

Džosiri pohrdavě zafuněl. „Moje matka vrhá dlouhý stín. Ale já nejsem ona.“

„Ne. Tvá matka svou válku prohrála. Ty svou válku vyhraješ.“

„Lichotnice.“

Obočí se vyklenulo ještě o kousíček. „Není to snad úkolem dvořanky?“

Skutečná nechápavost nebo další Anastáziin žertík? Nikdy se to nedalo určit s jistotou. „Ve zbytku republiky možná. V Jižsku si můžeme dovolit jen pravdu.“

„Jestli začneš trucovat, radši bych se vzdálila.“

Džosirimu pobaveně zacukalo v koutku úst. „Jestli se nebudíš chovat k vévodovi uctivěji, mohl by tě dát vyhodit ze zámku.“

Anastázie si odfrkla. „Ať si to zkusí. Ale tyhle kameny jsou staré a proktoři státní rady mě k nim připoutali důkladně. Selžeš dříve než oni.“

„Zapomínáš, že jsem Trelanovec. Jsem paličatý.“

„A co přinesla paličatost tvé matce? Nebo tvému strýci, když na to přijde?“

Džosiri zaletěl pohledem zpátky k matčině portrétu. „Co by udělala?“

„Pochybuju, že by dala přednost pouhé věci, byť sebekrásnější, před životy svého lidu.“ Pokrčila rameny. „Ale byla to Trelanovna a někdo mi jednou řekl – už nevím kdo –, že Trelanovci jsou paličatí.“

„A ona ze všech nejvíc,“ dodal Džosiri. „Nechci se vzdát toho posledního, co po ní zbylo.“

Anastázie se poškrábala na zátylku – pochytila ten tik od jedné ze služek při častých nájezdech na kuchyň. Byla nenasycená – zejména co se zámeckého vinného sklípku týkalo.

„Můžu ti něco poradit jako jeden vězeň druhému?“

„Samozřejmě.“

„Spal ten obraz. Odkaz tvé matky není v plátně a olejových barvách, ale v krvi.“

Její slova vyvolala nový nával rozhořčení. „Kalenna si to zřejmě nemyslí.“

Anastázie na to nic neřekla. Džosiri jí to nemohl zazlívát. Toto konkrétní pole už bylo důkladně zorané. A navíc – dobrá rada je dobrá rada. Katja Trelan zemřela pro záchranu své rodiny. To byl její pravý odkaz.

„Měl bych jí říct, jak to dopadlo. Nevíš, kde je?“

„Kde asi?“ To už byl Anastáziin tón stejně nevyzpytatelný jako její výraz. „Co se mě týče, možná půjdu přeuspořádat okenice v horním podlaží. Čistě pro případ, že by je sledovala nějaká dobrá duše. Někdo, kdo by mohl být ochotný vyjádřit tvou zlost na archimandritu, když to nemůžeš udělat sám.“

Džosiri měl co dělat, aby nevyprskl smíchy. Ať už by se jeho matka zachovala v otázce portrétu jakkoli, s tímhle by souhlasila. Potupa za potupu.

„To je výborný nápad.“

Anastázie si znovu odfrkla. „Jak jinak. Řekněme za soumraku?“

To už bude na pováženou, ale po stránce načasování by to mohlo vyjít. Makrov měl za setmění sloužit obřad v maličkém eskavordském kostele. Pak vyrazí na dlouhou zpáteční cestu ke skalnické tvrzi. Všechno závisí na tom, jestli Krovanovi lidé sledují okenice.

Nečinností se ale stejně nic nezíská.

Džosiri přikývl. „Tak za soumraku.“

Každé zavržení schodů si vynutilo znepokojenou grimasu a dlaň přitisknutou pevněji na hrubý kámen. Džosiri si opakoval, že věž nepřestála celá pokolení urputných větrů jen proto, aby se zhroutila pod jeho skrovnou vahou. Snad by tomu i věřil, nebýt onoho takřka nepostřehnutelného kymácení. Za časů jeho praděda sloužila věž jako pozorovatelná. Teď měla místo střechy změt trámů a místo zdí kamenné zuby ve zpřelámané čelisti.

Aspoň že nebe bylo jasné. Výhled téměř udržoval hrůzu v patřičných mezích, jelikož strach bledl před krásou. Město Eskavord se rozkládalo ve východním údolí a dým tančil v závanech popelového větru, nazvaného podle uhlíků přinášovaných od vzdálené trákijské hranice na jihu a otírajícího se o Drannanskou skálu. Za posledními statky už se prostíral baldachýn Davenského lesa. Ještě dál, na východě, si v předhůří Šedého Hřbetu hověly vysoké městské hradby Kresky. To vše bylo jeden den neuspěchané jízdy daleko. Po ruce, a přitom mimo dosah.

Nevyplácelo se však dívat se příliš důkladně. Člověk totiž mohl zahlédnout vojáky ve varkočích hlídkujících v eskavordských ulicích, nebo zabedněné domy. Neblahý obrys Šibeničního vršku, kde si Džosiriho strýc Tajmor naposledy zatančil skočnou – kde

shořela Džosiriho matka a její popel byl rozprášen, aby ji Lumest-
ra nemohla snadno vzkřísit, až nastane Třetí úsvit. V měsíci žní-
nu to bylo ještě horší. Nesčetné zásobovací vozy se šinuly po
úvozových silnicích jako kolony mravenců a odvážely bohatství
Jižska na sever.

Vévoda Kevor Trelan nebyl u svého lidu nikdy tak oblíbený,
jako když volal po odtržení. Státní rada odpověděla rychle. Džo-
siri si stále vybavoval to ponuré ráno, kdy na zámek dorazila
obsílka podpořená tolika meči, že se nedala odmítnout. Byla to
jeho poslední vzpomínka na otce. Státní rada však udělala chy-
bu. Po popravě vévody Kevora už bylo povstání nevyhnutelné.

Věží zacloumal další poryv větru. Pod panickým došlápnutím
se ulomil kousek kamene. Úlomek se odrazil od sluncem vyběle-
ného zbytku dřevěného trámu a přepadl přes okraj.

„Tvoje démonka ti zřejmě řekla, kde jsem.“

Kalenna jako obvykle seděla na kraji toho, co zbylo ze staré-
ho balkonu – sotva víc než dřevěná podpěra trčící z otlučného
zdiva. Opírala se zády o hromadu suti a jednu nohu měla nata-
ženou přes druhou. Druhá se pohupovala nad nádvořím ležícím
tři patra a čtyřicet stop hluboko. Na klíně se jí třepetaly stránky
otevřené knihy, vázané v kůži.

„Jmenuje se Anastázie.“

„Nejmenuje se tak.“ Vítr jí rozvířil pramen černých vlasů. Ka-
lenna si je zastrčila zpátky za ucho. „Tak jí říkáš ty.“

Kalenně se Anastázie nelíbila od samého počátku, ačkoli Džo-
sirimu nebylo jasné proč, a jednostranná propast se postupem
času nijak zvláště nezacelila. Anastázie jí málokdy oplácela odpor,
ale Džosiri si nebyl jistý, jestli to dělá proto, že podobné věci pova-
žuje za nedůstojné, nebo čistě proto, aby Kalennu vytočila.

„Protože si to přála. Tobě už přece taky neříkám Enno, ne?“

Modré oči se střetly s jeho a pak se vrátily ke knize. „Co chceš?“

Džosiri zavrtěl hlavou. Celá matka. Žádné přiznání chyby, jen
nové téma.

„Myslel jsem si, že uvítáme Makrova společně.“

Olízla si koneček prstu a obrátila stránku. „Rozmyslela jsem
si to.“

„Probírali jsme přípravu tvé svatby. Nebo už se nechceš vdávat o Nanebevstoupení?“

„Právě proto jsem si to rozmyslela.“

„Co to má znamenat?“

Nezvyklé chvilkové zaváhání. „Na tom nezáleží.“

„Aha.“ Džosiri sebral odvahu a přisunul se blíže. „Co to čteš?“

„Tohle?“ Kalenna sklopila oči ke knize. „Dárek od Kazamora. *Na přelomu zimy* od Juga Malieva. V Trezii je prý teď v módě.“

„Je dobrá?“

„Pokud obdivuješ hrdinku, která se nechává unášet z místa na místo jako list hnaný větrem. Je to děsivě poutavé. Nebo poutavě děsivé. Ještě jsem se nerozhodla.“ Zaklapla knížku a položila si ji na koleno. „Jak dopadlo setkání?“

„Zítřka mám pronést proslov na téma jednoty.“

Zamračila se. „To dopadlo tak špatně?“

„Nebyla u toho moje sestra, aby ho oslnila,“ opáčil Džosiri. „A... moc mu nešel pod nos matčin portrét.“ Nemělo smysl dopovídat zbytek. Kalenna by to nepochopila.

Vzdychla. „A teď už víš, proč jsem tam nešla. Jestli takhle Makrov reaguje na Katjinu podobiznu... Nestála jsem o potíže. Nemůžu si je dovolit. A stojím o ten sňatek.“

Džosiri se nemusel ptát, jak to myslí. S Katjou to bylo dost špatné i v olejových barvách. V podobě z masa a kostí? To by bylo riskantní i s Kalennou ve vzácně cudném a šarmantním rozpoložení. Jeho sestra s každým dalším rokem stále víc připomínala matku, k níž se odmítala hlásit. Možná udělala dobře, že tam nešla.

„Myslíš, že Makrov by ho mohl prohlásit za neplatný?“

Pokrčila rameny. „Sám ne. Ale Kazamorova matka nemá z toho svazku vůbec žádnou radost. Určitě má tolik spojenců, že by mohla dělat potíže.“

„Opravdu by ji Kazamor nechal do toho zasahovat?“

Kazamor při krátkých návštěvách na brangském zámku budil dojem, že je po uši zamilovaný. To ostatně i sama Kalenna. Ale Džosiri měl tušení, že podle toho, co o ní slyšel, by Kazamorova matka Ebigail Kiradin se svými možnostmi a vlivem dokázala překazit i průběh pravé lásky.

„Při poslední návštěvě mi řekl, že jsem druhá půlka jeho duše. Takže ne, nemyslím si, že by ji nechal. To by asi radši umřel. A já...“ Kalenna zakroutila hlavou a sklopila oči ke knize. „Na tom nezáleží.“

Džosiri se zamračil. „Na čem? Na čem nezáleží?“

Kalenna se přiměla k chabému, odevzdanému úsměvu. „Poslední dobou mívám zlé sny. O Černém rytíři. Probouzet se s křikem mi na náladě moc nepřidává.“

Černý rytíř. Viktor Akadra. Fénixobijec. Muž, který zavraždil jejich matku. Uchytil se ve snech vyděšené šestileté holčičky a už ji nepustil. Džosiri už ani nevěděl, kolikrát během onoho prvního roku ukolébával Kalennu k přerušovanému spánku.

„Proto se schováváš tady nahoře? On ti neublíží, přísahám.“

„Vím, že ne.“ Svěsila ramena a dodala už vlídněji: „Ale i tak děkuju.“

Odložila knížku a přišla za ním do věže. Džosiri ji objal a už kdoví pokolikáté se pozastavil nad tím, jak jsou si zvláště blízci, a přitom vzdálení. Rozdělovalo je celé jedno desetiletí. Pochyboval, že jí někdy porozumí. Navenek byla sveřepá, ale v nitru křehká.

„Svět je proti nám, sestřičko. My Trelanovci musíme držet při sobě.“

2

Kraikon se rýsoval mezi stromy, neúprosný jako obří bronzová socha, jíž se podobal. Sílicí svit měsíce odhaloval hranatou, stylizovanou postavu, nejméně dvakrát vyšší než Džosiri. Zlatá magie se sykotem unikala oděrkami ve staříčkém skeletu a jiskřila na kobaltově modrém varkoči i článkovaném ocelovém plechu. Tupé, bezvýrazné oči zpod otevřené přilbice pročesávaly podrost.

Džosiri zatajil dech. Přitiskl se k černému dubu a v duchu pobízel kraikona, ať pokračuje v obchůzce po zarostlé zámecké zahradě. Na Brangu neplatil zákaz vycházení jako takový. Mříže klece byly jako vždy pečlivě skryté v zájmu snazší spolupráce. Kdyby však přistihli Džosiriho u zámeckých hradeb v tak pozdní hodinu, vedlo by to k otázkám, na něž by radši neodpovídal.

Kraikon oddusál do tmy. Bylo slyšet, jak se špička chocholu z koňských žíní zachytává o převislé větve. Džosiri se odhodlal k ulehčenému výdechu.

„Dobrej večír, vaše milosti.“

Zašeptání se ozvalo tak blízko, že mu ucho ovanul teplý dech. Džosiri nadskočil a už mimoděk otvíral ústa k vyjeknutí. Ruka v rukavici utlumila výkřik a vzápětí se stáhla.

„Opatrně.“ Zase ten šepot, zhutnělý veselím. „Ať toho kolohnáta nevyplašíme.“

Džosiri se odtáhl s tvářemi rozpálenými studem. Reveka Halvor ho obdařila zubatým úsměvem a obezřetně usedla na obnažený kořen.

Anastáziiny zuby se bíle zableskly. Tak daleko od základů Brangu už vypadala jako duch. Vybledlými šaty a průhlednou pokožkou zřetelně prosvítala kůra mohutného černého dubu. Zavířila prsty, zanechávajícími za sebou pramínky stínu. Dub se nehlučně zanořil do země a zavalil stromový tunel, Džosiriho jediné spojení s okolním světem.

Kořeny stromu odjakživa sahaly hluboko a mnohem dál než zámecké hradby. Zásluhou Anastázie se prodraly ještě dál a vyhloubily průchod, jímž Reveka pronikla za magickou bariéru

kolem zámku. Někdo tak neblaze proslulý jako ona nemohl doufat ve vpuštění oficiálním vchodem v hlavní bráně – ochranné brože vyjímající návštěvníky z působnosti kouzla byly zapůjčovány málokdy a po pečlivé úvaze.

Na světě však byly i jiné druhy magie než ta ve službách trezijské státní rady a Anastázie s jejich pomocí utkala ze sukovité tkáně dubu svatobránu. Stará kouzla, vštěpovaná zapovězenými bohy. Nebo aspoň zapovězenými v Trezii, kde vládla Lumestra. Na venkově se ještě dochovaly zbytky chrámů její božské sestry Ašany – neboli Lunastry, jak ji nazývaly nejstarší svaté knihy – a v ještě divočejších končinách i svatyní zasvěcených Ješkovi, Trnovému králi.

Džosiri už poněkolkáté zauvažoval, kde se Anastázie naučila čarovat. A kde ji rada našla. Kalenna o ní mluvila jako o „démonce“ – při vši urážlivosti to k ní sedělo.

„Kde je Krovan?“ zeptal se.

„Kde je Krovan?“ Reveka si odfrkla. „Takhle vítáš starou ženu, co se sem ztěžka dotrmácela? Nemáš v sobě špetku úcty, Džosiri. Ani špetku.“

S jejími slovy i tónem hlasu však kontrastovaly jiskřičky v očích. Reveka za sebou už dávno nechala šedesátý rok života. Byla však stále stejně houževnatá jako ve vřavě u Zanjí, kde vysadila Džosiriho na svého koně a nakázala mu, ať uteče. Přes kožený kabátec pořád nosila varkoč s fénixem. Byl vyšisovaný a opotřebovaný působením času stejně jako ona sama.

„Krovan odjel na jih. Teď už možná bude i za trákijskou hranicí.“

Džosiri se zamračil. „Co se přihodilo?“

„Nájezd se zhatil.“ Pokrčila rameny. „To se stává. Však on se vrátí. Ale ne dneska. Viděla jsem okenice a bála jsem se, že ti bude samotnému smutno.“

Na okenicovém kódu se domluvili už před lety. Džosiri s jeho pomocí udržoval spojení s jižňany, kteří to ještě nevzdali. Někteří jako Reveka přežili předem ztracené povstání jeho matky. Krovan patřil k mladší generaci. Společně si říkali Rada šupáků, trpký žert na adresu „urozených“ mužů a žen řídicích chod Jižska z Trezie. Zákony je označovaly za vlkohlavy – tvory patřící do